

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. E. S.**
státní příslušnost Turecká republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2021, č. j. OAM-472/ZA-ZA11-ZA17-R3-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 10. 2021, č. j. OAM-472/ZA-ZA11-ZA17-R3-2017 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **55 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 15. 11. 2021 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce uvedl, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4, § 36 odst. 1 až 3, § 50 odst. 3, 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), § 12 písm. a), b), § 14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy. V České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany, neboť byl v zemi původu terčem pronásledování ze strany tureckých státních orgánů i radikálních muslimů, a to z důvodu vyznávání a praktikování svého náboženství – zoroastrismu, což odporuje většinově uznávané ideologii islámu, když turecká vláda postihovala otevřeně vyznavače tohoto náboženství. Jeho problémy rovněž plynuly z jeho příslušnosti ke kurdskému etniku.
3. Žalobce připomněl, že během opakovaných podrobných pohovorů popsal konkrétní incidenty, které se udály s tureckou policií. Jednalo se o dlouhodobé pronásledování ze strany státních složek, když byl pro svou příslušnost k víře intenzivně obtěžován například šikanózní několikahodinovou kontrolou ze strany dopravní policie, zajištěn a mučen (bití a kopání) policií poté, co si přišel stěžovat na telefonické výhrůžky ze strany IS (místo toho, aby se jeho podnětem policie zabývala a věc prošetřila). Po stížnosti na neznámé osoby, které mu vnikly do domu a z vandalizovaly ho, mu bylo pouze ze strany policie doporučeno, aby přešel na islám. V neposlední řadě byl svévolně souzen pro podezření, že jeho palmový olej je ve skutečnosti nezdaněnou naftou. Posléze byl obviněn z financování teroristické organizace PKK, se kterou neměl nikdy co do činění. Problémy měli i jeho rodinní příslušníci.
4. Žalovaný již v předchozích rozhodnutích uznal, že žalobce je příslušníkem zoroastrismu, avšak neshledal, že by žalobce pocítoval odůvodněnou obavu z pronásledování kvůli své příslušnosti k této víře a mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2019, sp. zn. 32 Az 2/2018, kterým soud první napadené rozhodnutí žalovaného ve věci zrušil. Soud žalovanému vytýkal zejména to, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce jsou nevyvážené a zcela v nich absentuje, byť jen nepatrná zmínka o postavení konkrétní žalobcem zmiňované menšiny (zoroastrismu) v Turecku, přičemž z obsahu spisu není ani zcela zřejmé, že by se žalovaný snažil jakékoliv relevantní podklady obstatat. Žalovaným shromážděné podklady tak nesplňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu.
5. Krajský soud v Brně dále uvedl, že žalovaný vůbec neposuzoval žalobcovy důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu založené na náboženském vyznání žalobce právě v souvislosti s bezpečnostními, náboženskými a národnostními problémy. To vše nehodnotil ani za podpory získaných informací o situaci v Turecku, přestože tyto zprávy jednoznačně

reflektovaly problémy, jimiž musí náboženské a etnické menšiny v Turecku čelit. Žalovaný tak dle soudu vycházel pouze z obecných informací o situaci v Turecku, přičemž hodnotil zejména ty části, které vyznívaly pro žalobce nepříznivě, a zcela opominul části získaných podkladů, které nasvědčovaly pravdivosti tvrzení žalobce. Bylo na žalovaném, aby své závěry o neodůvodněnosti obav žadatele přesvědčivě doložil. Žalovaný tak pochybil, když neshromáždil takové podklady pro své rozhodnutí, které by vyloučily, že situace žalobce naplnila důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Shora citovaným rozhodnutím pak Krajský soud v Brně závázal žalovaného opatřit si mj. dostatek relevantních informací zaměřených na konkrétní žalobcem uváděnou náboženskou menšinu – zoroastrismus, aby byla osvětlena oprávněnost tvrzení žalobce.

6. Žalobce dále připomněl, že i druhé rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, a to Krajským soudem v Ostravě, rozsudkem ze dne 26. 11. 2020, č. j. 62 Az 16/2020-31, ve kterém soud uzavřel, že žalovaný při posuzování podmínek udělení mezinárodní ochrany vycházel z nedostatečných, resp. neaktuálních informací. Z obsahu správního spisu i z napadeného rozhodnutí bylo totiž zřejmé, že žalovaný v době vydání rozhodnutí, tedy v únoru 2020 vycházel z Informace MV Velké Británie – Turecko, o základních informacích o zemi, září 2019, zprávy MV Velké Británie – Turecko, o kurdských politických stranách, srpen 2018, ze dne 19. 9. 2018, Informace OAMP o svobodě vyznání v Turecku, červenec 2019, Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018 ze dne 9. 5. 2018, Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi, srpen 2019, a ze zprávy mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Turecko, březen 2019, Zpráva ČTK, Turecko hrozí Evropě: Pošleme vám uprchlíky. Jsou jich skoro 4 miliony, ze dne 5. 9. 2019, Zpráva ČTK, Erdogan: Kurdové se stahují, příměří ale prodlouženo nebude ze dne 22. 10. 2019. Žalobce přitom v žalobě poukázal na změnu vztahů mezi Tureckem a Sýrií v říjnu 2019 v důsledku vojenské invaze Turecka do severní Sýrie kontrolované kurdskými milicemi, která může měnit náhled na situaci Kurdů v Turecku, zvláště pak těch, kteří pocházejí z pohraničních oblastí se Sýrií, což je i případ žalobce. Bylo podle soudu zřejmé, že žalovaný tyto skutečnosti v napadeném rozhodnutí nijak nehodnotil, ačkoliv mu v době vydání rozhodnutí musely být známy. Dle názoru krajského soudu tak žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu, když jeho povinností bylo zjistit aktuální situaci v zemi původu žalobce. Bylo tak nutné, aby žalovaný shromáždil k tomu relevantní a aktuální informace a vyhodnotil, zda předmětný konflikt neměl vliv na vývoj současných protikurdských nálad v Turecku a v návaznosti na to zkoumal, zda zde nejsou důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany žalobci ať už ve formě azylu ve smyslu § 14 písm. b) azylového zákona, případně doplňkové ochrany dle § 14a azylového zákona. K hlavnímu důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu, a sice vyznávání menšinového náboženství – zoroastrismu, krajský soud uzavřel, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť neodstranil vady, které mu Krajský soud v Brně vytýkal již v předcházejícím řízení. Krajský soud mj. požadoval zajištění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o státu původu zejména ve vztahu k tamnímu postavení náboženských menšin, konkrétně zoroastristů. Žalovaný si nechal obstarat informaci o tomto vyznání v Turecku (viz Informace OAMP, Turecko – Svoboda vyznání v Turecku, Zoroastrismus, červenec 2019), která však spíše obecně pojednává o náboženství v Turecku, pouze okrajově zmiňuje zoroastrismus, a to v tom smyslu, že nebyly zjištěny konkrétní informace a počtu jeho příslušníků v zemi a zacházení s nimi. Pouze je zde uvedeno, že prezident Erdogan opakovaně obviňuje zoroastriány z terorismu. Následně žalovaný konstatoval, že ani tato zpráva ani jiné zdroje od světových organizací o Turecku

zoroastrismus příliš nezmiňují, a to patrně pro jeho marginálnost. Žádné další snahy žalovaného o získání jakékoliv informace cílené konkrétně na toto náboženství již nejsou ze spisového materiálu zřejmé.

7. Podle žalobce z rozsudků Krajského soudu v Brně i Krajského soudu v Ostravě jasně vyplývá, že správní orgán nedostál svým povinností vyplývajícím z rozložení důkazního břemene stran důvodů podané žádosti o mezinárodní ochranu.
8. Žalobce poukázal na to, že žalovaný ani v nyní napadeném rozhodnutí neodstranil vady, které mu byly vytýkány Krajským soudem v Brně a Krajským soudem v Ostravě. Žalovaný žádným zásadním způsobem nedoplnil informace o postavení příslušníků zoroastrismu v Turecku. Shromážděné informace jsou opět velmi povrchní. Správní orgán v podstatě vychází z obecné situace náboženských menšin. Tvzení žalovaného, že Turecko patří k zemím, které jsou nábožensky svobodné, je zcela zavádějící, když ze shromážděných materiálů je jasné, že situace není zdaleka tak ideální (viz materiál Turecko – náboženská svoboda v roce 2019). Podle žalobce se žalovanému nepodařilo zpochybnit věrohodnost žalobce, byť se o to na několika místech napadeného rozhodnutí pokouší. Žalovanému se nepodařilo shromáždit takové informace, které by vyloučily a dokázaly neopodstatněnost žalobcových obav. Naopak, ze shromážděných materiálů lze dovodit problematické postavení žalobce jako příslušníka náboženské menšiny.
9. Žalovaný nerespektoval ani právní názor soudu, že se má důkladněji zabývat situací kurdské menšiny, když žalovaný vycházel pouze z informací zastupitelského úřadu. Závěrem žalobce požádal o zvážení postupu předvídaném v rozsudku SDEU ve věci C-556/17 *Torubarov*.
10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Má za to, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a své závěry postavil na aktuálních informacích ke dni vydání rozhodnutí. Pokud jde o důkazní standard, žalovaný dále poukázal na test „přiměřené pravděpodobnosti“ ze kterého plyne, že je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se k jeho tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Žalovaný zhodnotil v napadeném rozhodnutí žalobcova tvrzení, vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí lze považovat za přesvědčivé v tom ohledu, že nepovažuje žalobcovy obavy z pronásledování či z vážné újmy za opodstatněné, když se žalovanému podařilo konzistentně vyvrátit tvrzenou obavu žalobce. Skutečnost, že v zemi existují určité problémy, ještě nedokládá, že by byl žalobce pronásledován, nebo mu hrozilo takové pronásledování či vážná újma. Doplnková ochrana je vyhrazena pouze pro nejzávažnější a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví žadatele, což rozhodně není případ žalobce.

Zjištění z obsahu správních spisů

11. Ze správních spisů soud zjistil, že na základě žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 6. 2017 bylo dne 9. 2. 2018 žalovaným rozhodnuto, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 27. 2. 2018 žalobu. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2019, č. j. 32 Az 2/2018 – 72 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění citovaného rozhodnutí se krajský soud ztotožnil se závěry

žalovaného pouze částečně. Uvedl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s argumentací žalobce stran hlavního důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to vyznávání menšinového náboženství – zoroastrismu. Žalovaný nevyvinul snahu zabývat se blíže situací, již musí v Turecku čelit členové náboženské menšiny – zoroastriisté, přičemž ani nevzal v potaz závěry, které vyplývají z podkladů, jež si sám žalovaný pro vydání napadeného rozhodnutí obstaral. Z obsahu spisu nebylo zřejmé, že by se žalovaný snažil jakékoliv relevantní podklady pro tuto oblast obstarat. Shromážděné podklady tak v tomto případě nesplňovaly požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že informace musí být v maximální míře relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální, ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Krajský soud dále dodal, že nelze pominout ani skutečnosti, jež vyplynuly z podkladů, které žalovaný shromáždil pro vydání rozhodnutí, když citoval jednotlivé úryvky z těchto zpráv, které podstatně nasvědčovaly pravdivosti tvrzení žalobce, tedy jasně reflektovaly problémy, jímž musí náboženské a etnické menšiny v Turecku čelit. Žalovaný tak vůbec neposuzoval žalobcovy důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu založené na náboženském vyznání žalobce právě v souvislosti s bezpečnostními, náboženskými a národnostními problémy. S ohledem na výše uvedené krajský soud zavázal žalovaného opatřit dostatek dalších relevantních informací zaměřených na konkrétní žalobcem zmíněnou náboženskou menšinu – zoroastrismus, a to například prostřednictvím žádosti k Odboru lidských práv a transformační politiky ministerstva zahraničních věcí. Je totiž zcela pochopitelné, že jednotlivé zprávy zahraničních organizací nezacházejí běžně do hloubky zacházení s jednotlivými náboženskými menšinami, nicméně uvedené informace lze nepochybně do větších podrobností právě tímto dotazem zjistit. Žalovaný dle soudu v napadeném rozhodnutí ani nijak nepodložil své závěry o možnosti žalobce obrátit se na bezpečnostní složky v Turecku a žádat vyšetření problémů stran jeho víry, když nereflektoval žalobcovu tvrzení o nestandardním chování policie vůči jeho osobě a závěry vyplývající z informací o zemi původu žalobce.

12. Dne 7. 2. 2020 rozhodl žalovaný opět o neudělení mezinárodní ochrany. V rozhodnutí nejdříve zopakoval své závěry z předchozího rozhodnutí zejména stran politické příslušnosti žalobce a příslušnosti ke kurdské menšině, se kterými se ztotožnil i Krajský soud v Brně ve shora citovaném rozhodnutí. K otázce náboženského vyznání žalobce uvedl, že většina zdrojů se patrně pro jeho marginálnost o něm vůbec nezmiňuje. Jedná se o náboženství převážně kurdské menšiny a turecký prezident toto náboženství spojuje s teroristickou organizací PKK (Strana kurdských pracujících). Celkově žalovaný zastává názor, že v Turecku nedochází k pronásledování osob pro náboženské důvody. Náboženské menšiny v Turecku sice čelí jistému znevýhodnění, neboť dominantním náboženstvím je islám, který je společensky upřednostňován, ale zcela jistě se nejedná o momenty pronásledování nebo hrozeb vážných újem ze strany státního aparátu. Pokud žalobce hovořil o náboženských problémech, jednalo se rutinní policejní kontroly a šetření, přičemž je nesmyslné dávat tyto okolnosti do souvislosti s náboženským vyznáním. Zoroastrismus je v Turecku legální, ve vyznávání jeho víry nebylo žalobci nikdy bráněno. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce vycestoval z Turecka za prací a jeho další kroky byly spíše snahou zlegalizovat si azylovou žádost pobyt v prostoru EU, což však není účelem českého azylového zákona.
13. K důvodům udělení doplňkové ochrany pak žalovaný shodně jako v předchozím rozhodnutí konstatoval, že žalobci v jeho vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2, písm. a) zákona o azylu, neboť v azylovém příběhu žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by uvedenému nasvědčovaly. Žalovaný připustil, že ve východních oblastech Turecka,

zejména v blízkosti hranice se Syriskou arabskou republikou, existuje stav zvýšeného napětí. Ve většině oblastí Turecka je ale situace bezpečnostně naprosto stabilní. Pohyb tureckých občanů po vlasti je volný a není nijak omezen.

14. I toto rozhodnutí bylo zrušeno, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2020, č. j. 62 Az 16/2020-31. V něm krajský soud závazal žalovaného následujícími závěry: „Krajský soud má za to, že žalovaný při posuzování podmínek udělení mezinárodní ochrany vycházel z nedostatečných resp. neaktuálních informací. Z obsahu správního spisu i z napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že žalovaný v době vydání rozhodnutí, tedy v únoru 2020 vycházel z Informace MV Velké Británie – Turecko, o základních informacích o zemi, září 2019, zprávy MV Velké Británie – Turecko, o kurdských politických stranách, srpen 2018, ze dne 19. 9. 2018, Informace OAMP o svobodě vyznání v Turecku, červenec 2019, Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018 ze dne 9. 5. 2018, Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi, srpen 2019, a ze zprávy mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Turecko, březen 2019, Zpráva ČTK, Turecko hrozí Evropě: Pošleme vám uprchlíky. Jsou jich skoro 4 miliony, ze dne 5. 9. 2019, Zpráva ČTK, Erdogan: Kurdové se stabují, příměří ale prodlouženo nebude ze dne 22. 10. 2019. Žalobce přitom v žalobě poukázal na změnu vztahů mezi Tureckem a Sýrií v říjnu 2019 v důsledku vojenské invaze Turecka do severní Sýrie kontrolované kurdskými milicemi, která může měnit náhled na situaci Kurdů v Turecku, zvláště pak těch, kteří pocházejí z pohraničních oblastí se Sýrií, což je i případ žalobce. Je zřejmé, že žalovaný tyto skutečnosti v napadeném rozhodnutí nijak nebhodnotil, ačkoli v mu v době vydání rozhodnutí musely být známy. Dle názoru krajského soudu tak žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu, když jeho povinností bylo zjistit aktuální situaci v zemi původu žalobce. Bude tak nutné, aby žalovaný shromáždil k tomu relevantní a aktuální informace a vyhodnotil, zda předmětný konflikt neměl vliv na vývoj současných protikurdských nálad v Turecku a v návaznosti na to zkoumal, zda zde nejsou důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany žalobci ať už ve formě azylu ve smyslu § 14 písm. b) azylového zákona, případně doplňkové ochrany dle § 14a azylového zákona.

Krajský soud má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu se závazným názorem vysloveným ve shora citovaném rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného, a to ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.. V této souvislosti krajský soud připomíná závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 12/2008-63, „...toto ustanovení ze své povahy směřuje především na případy, kdy správní soud podá výklad hmotného práva, ze kterého je správní orgán v dalším řízení povinen vycházet. Nebylo-li důvodem zrušení správního rozhodnutí soudem nesprávné posouzení věci, ale rozpor skutkových závěrů správního orgánu s obsahem správního spisu či nedostatečnost skutkových zjištění [jak tomu bylo i v projednávané věci – pozn. krajského soudu], možnost soudu vyjádřit se v tomto ohledu závazným právním názorem je omezena. V těchto případech je tak správní orgán v zásadě povinen akceptovat samotný fakt nedostatečnosti či rozpornosti skutkových zjištění, dále označení skutečností, jejichž prokázání bude pro řádné zjištění skutkového stavu věci nezbytné, popřípadě též vyloučení důkazních prostředků, které soud označil (ať již z jakéhokoli důvodu) jako nepoužitelné.“

V rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č. j. 6 As 301/2018-31 Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „Závaznost vysloveného právního názoru ve zrušujícím rozsudku vyplývá rovněž ze samotného principu kasace a uplatní se především ve vztahu k námitkám, které byly posouzeny jako důvodné – tedy těm, na základě kterých došlo ke zrušení správního rozhodnutí. V daném případě krajský soud shledal jako důvodnou námitku týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu věci,

pročež žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; v něm ho přitom krajský soud zcela jednoznačně zavázal, jak má dále postupovat. Popsal konkrétní skutkové okolnosti, které zůstaly z jeho pohledu neobjasněny, a ke kterým je nutno doplnit dokazování. Zda je tento závěr krajského soudu ohledně nedostatečnosti skutkových zjištění správný či nikoli, není v tuto chvíli podstatné. Podstatné je to, zda se tímto závěrem žalovaný v dalším řízení řídil. Pokud totiž se závěrem krajského soudu nesouhlasil, mohl a měl proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. To žalovaný neučinil, první zrušující rozsudek krajského soudu kasační stížností nenapadl; logicky to tedy implikuje, že se ztotožnil se závěry krajského soudu.

K hlavnímu důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu, a sice vyznávání menšinového náboženství – zoroastrismu, krajský soud tedy uzavírá, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť neodstranil vady, které mu Krajský soud v Brně vytýkal již v předcházejícím řízení. Krajský soud mj. požadoval zajištění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o státu původu zejména ve vztahu k tamnímu postavení náboženských menšin, konkrétně zoroastristů. Žalovaný si nechal obstarat informaci o tomto vyznání v Turecku (viz Informace OAMP, Turecko – Svoboda vyznání v Turecku, Zoroastrismus, červenec 2019), která však spíše obecně pojednává o náboženství v Turecku, pouze okrajově zmiňuje zoroastrismus, a to v tom smyslu, že nebyly zjištěny konkrétní informace a počtu jeho příslušníků v zemi a zacházení s nimi. Pouze je zde uvedeno, že prezident Erdogan opakovaně obviňuje zoroastriány z terorismu. Následně žalovaný konstatoval, že ani tato zpráva ani jiné zdroje od světových organizací o Turecku zoroastrismus příliš nezmiňují, a to patrně pro jeho marginálnost. Žádné další snahy žalovaného o získání jakékoli informace cílené konkrétně na toto náboženství již nejsou ze spisového materiálu zřejmé. I přesto, že se opět žalovanému nepodařilo zjistit větší množství relevantních informací o zoroastrismu, uzavřel, že žalobce nebyl nábožensky pronásledovanou osobou a že v Turecku k pronásledování osob z náboženských důvodů ani nedochází. Pripustil, že náboženské menšiny čelí v Turecku jistému znevýhodnění, neboť dominantním náboženstvím je islám, který je také upřednostňován, ale nejedná se o momenty pronásledování nebo hrozeb vážné újmy ze strany státního aparátu, který se naopak snaží takovému jednání bránit. Je nutno konstatovat, že žalovaným shromážděné podklady tak opět nesplňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že informace o zemi původu musí být v maximální míře relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j 1 Azs 105/2008-81). Žalovaný dále nijak nereagoval a blíže se nezabýval skutečnostmi, na které poukázal Krajský soud v Brně a které vyplynuly z podkladů shromážděných žalovaným již v době vydání prvního rozhodnutí ve věci. Jedná se například o skutečnosti zjištěné z Informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) z listopadu 2016 – Zpráva o zemi EASO o zemi původu v části 5.4.1 Etnické a náboženské (menšinové) skupiny nebo ze Zprávy CSW z dubna 2016 – Turecko – Svoboda náboženského vyznání nebo přesvědčení a svoboda projevu, které krajský soud ve svém rozhodnutí citoval (č. l. 11-12 rozsudku) a které pojednávají o porušování lidských práv, násilí, diskriminaci a nedostatečné ochraně příslušníků menšin v Turecku a to i těch náboženských, o kterých se pak podrobněji zmiňuje zejména druhá citovaná zpráva. Konečně i ze zpráv, které opatřil žalovaný po zrušení rozhodnutí, jsou zřejmé problémy, jímž musí náboženské a etnické menšiny v Turecku čelit. V Informaci OAMP, Turecko – Svoboda vyznání v Turecku Zoroastrismus, červenec 2019 je uvedeno, že projevy nenávisti, zločiny z nenávisti a hrozby namířené proti menšinám zůstávají i nadále závažným problémem. Rovněž je zde zmíněn negativní postoj prezidenta Erdogana právě k zoroastriistům, jak už je pojednáno výše. Uvedenými zprávami se žalovaný nezabýval, nebhodnotil je a stejně jako v prvním rozhodnutí ve věci tyto

zjištěné skutečnosti opomenul a zabýval se pouze těmi, které vyznívají pro žalobce nepříznivě. Žalovaný tak opět dostatečně neposoudil žalobcovy důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu založené na náboženském vyznání žalobce v souvislosti s bezpečnostními, náboženskými a národnostními problémy.

V neposlední řadě žalovaný argumentoval tím, že v daném případě se zcela jistě nejedná o momenty pronásledování nebo hrozeb vážné újmy ze strany státního aparátu. Žalobce se tak měl se svými problémy obrátit na bezpečnostní složky v Turecku, případně na soudní orgány, a žádat jejich prošetření. Problémy s policií uváděné žalobcem pak žalovaný bagatelizoval, když uvedl, že se jednalo o rutinní kontroly, na nichž nevidí nic programového nebo účelového. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný se již blíže nezabýval postupem policie mj. v případě, kdy byl žalobce dle jeho tvrzení bit a kopán policií poté, co si přišel stěžovat na telefonické výhrůžky ze strany IS (místo toho, aby se jeho podnětem policie zabývala a věc prošetřila). Minimálně tento postup policie dle názoru krajského soudu nelze považovat za standardní, avšak žalovaný se jím naprosto opomněl zabývat. Uvedené je pak třeba dát i do souvislosti se zprávami o zemi původu již dříve citovanými v rozsudku Krajského soudu v Brně konkrétně z Informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) z listopadu 2016 – Zpráva o zemi EASO o zemi původu, Turecko – kde je v části 3.2.1 Policie – Zneužití pravomocí mj. uvedeno, že lidskoprávní organizace referují o nařčení z mučení a porušení lidských práv, a to zejména osob v policejní vazbě. Zadržené osoby dle této zprávy často neoznamují mučení a špatné zacházení, protože se bojí odvety, nebo se domnívají, že by bylo marné si u státních orgánů stěžovat. Lidskoprávní organizace zdokumentovaly případy, kdy vězeňští dozorcí zbili vězně, a tvrdily, že u lidí zatčených za běžné trestné činy je stejná pravděpodobnost, že budou trpět mučením a špatným zacházením, jako u lidí zatčených za politické přestupky. Na základě legislativních novel přijatých v březnu 2015 byla policie vybavena pravomocemi k zadržování osob bez soudního dohledu. Tato legislativa upravuje mlhavá ustanovení udělující policii pravomoc zadržovat osoby bez příkazu státního zástupce po dobu až 24 hodin v případě individuálních trestných činů. Žalovaný se tak v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s tvrzeními žalobce ohledně postupů policie vůči jeho osobě rovněž i v kontextu se závěry vyplývajícími z informací o zemi původu stran ochrany menšin před nenávisťnými projevy tureckou vládou a bezpečnostními složkami země.

15. Po vrácení věci krajským soudem si žalovaný obstaral další podklady rozhodnutí, a to Přehled údajů o zemi – Turecko za rok 2020 publikovaný IOM, Informaci OAMP z 19. 5. 2021 o bezpečnostní a politické situaci v Turecku, dále Informaci OAMP z 9. 4. 2021 – Svoboda vyznání v Turecku – Zoroastrismus a Informaci MZV ČR z 13. 11. 2020 – Turečtí občané kurdského původu: Po seznámení žalobce s těmito podklady rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
16. V něm se vyjádřil obsáhle k otázce odůvodněné obavy z pronásledování žalobce z důvodu náboženského vyznání žalobce, které žalovaný označil za minoritní. Primárně žalovaný uvedl, že sice rozumí žalobci, že je obtěžující vysvětlovat svému okolí, že je příslušníkem minoritního náboženství, které většina populace nezná, nicméně fakt, že se tak děje, ještě neznamená, že by příslušníci takové víry nemohli v Turecku pobývat, ba co více, být úspěšnými podnikateli a vést spokojený život, čehož důkazem je podle žalovaného samotná promluva žalobce o situaci jeho rodiny, synů, žijících v Turecku. Žalovaný uvedl, že si opětovně nechal k věci vypracovat novou informaci o náboženské situaci v Turecku se zaměřením na zoroastrismus, ze které je možné vyčíst, že zoroastrismus je v Turecku skutečně minoritní náboženství, tato víra je naprosto raritním jevem, kterému i tamní média věnují pramalou pozornost. K možnosti pronásledování z náboženských důvodů žalovaný

zdůraznil, že Turecko dlouhodobě patří k zemím, které jsou nábožensky svobodné, ačkoliv je majoritním vyznáním islám; v Turecku nedochází k případům náboženského pronásledování. V novém občanském průkazu v Turecku se již ani náboženství neuvádí do žádné kolonky. Žalovaný uzavřel, že ze slov žalobce, ani z informace o náboženských poměrech v Turecku, nenašel stopy pronásledování. Žalobce a jeho rodina jsou dobře společensky situováni, v Turecku se jim nadmíru daří a problémy, kterým čelí, jsou srovnatelné s problémy občanského soužití v jakékoliv zemi. Žalobce není osobou, která by zažívala zločiny z nenávisti navázané na náboženskou víru. Žalobce je vystudovaný právník a je na něm, aby bránil svůj majetek a svobody právní cestou.

17. Žalovaný se dále zabýval v intencích zrušujícího rozsudku také situací a postavením Kurdů a dospěl k závěru, že nelze hovořit o pronásledování tohoto etnika a že by příkoří, které tato etnická skupina zažívala, dosahovalo míry a intenzity azylového pronásledování.
18. Žalovaný uzavřel, že žalobci nehrozí pronásledování a ani vážná újma a mezinárodní ochranu žalobci neudělil v žádné z jejich forem.

Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. Krajský soud má především za to, že žalovaný, tak jako již v předcházejících řízeních, nepostupoval v souladu se závazným názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného, a to ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.. V této souvislosti krajský soud připomíná závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 12/2008-63, „...toto ustanovení ze své povahy směřuje především na případy, kdy správní soud podá výklad hmotného práva, ze kterého je správní orgán v dalším řízení povinen vycházet. Nebylo-li důvodem zrušení správního rozhodnutí soudem nesprávné posouzení věci, ale rozpor skutkových závěrů správního orgánu s obsahem správního spisu či nedostatečnost skutkových zjištění [jak tomu bylo i v projednávané věci – pozn. krajského soudu], možnost soudu vyjádřit se v tomto ohledu závazným právním názorem je omezena. V těchto případech je tak správní orgán v zásadě povinen akceptovat samotný fakt nedostatečnosti či rozpornosti skutkových zjištění, dále označení skutečností, jejichž prokázání bude pro řádné zjištění skutkového stavu věci nezbytné, popřípadě též vyloučení důkazních prostředků, které soud označil (ať již z jakéhokoli důvodu) jako nepoužitelné.“
21. V rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č. j. 6 As 301/2018-31 Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „Závaznost vysloveného právního názoru ve zrušujícím rozsudku vyplývá rovněž ze samotného principu kasace a uplatní se především ve vztahu k námitkám, které byly posouzeny jako důvodné – tedy těm, na základě kterých došlo ke zrušení správního rozhodnutí. V daném případě krajský soud shledal jako důvodnou námitku týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, pročez žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; v něm ho přitom krajský soud zcela jednoznačně zavázal, jak má dále postupovat. Popsal konkrétní skutkové okolnosti, které zůstaly z jeho pohledu neobjasněny, a ke kterým je nutno doplnit dokazování. Zda je tento závěr krajského soudu ohledně nedostatečnosti skutkových zjištění správný či nikoli, není v tuto chvíli podstatné. Podstatné je to, zda se tímto závěrem žalovaný

v dalším řízení řídil. Pokud totiž se závěrem krajského soudu nesouhlasil, mohl a měl proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. To žalovaný neučinil, první zrušující rozsudek krajského soudu kasační stížností nenapadl; logicky to tedy implikuje, že se ztotožnil se závěry krajského soudu.

22. Žalovaný si proti rozsudku podepsaného soudu nepodal kasační stížnost; implicitně se tedy ztotožnil se závěry kasačního rozsudku.
23. K hlavnímu důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu, a sice vyznávání menšinového náboženství – zoroastrismu, krajský soud opět uzavírá, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť neodstranil vady, které mu Krajský soud v Ostravě vytýkal již v předcházejícím řízení. Krajský soud mj. požadoval zajištění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o státu původu zejména ve vztahu k tamnímu postavení náboženských menšin, konkrétně zoroastristů. Žalovaný si nechal obstarat „novou“ informaci o tomto vyznání v Turecku (viz Informace OAMP, Turecko – Svoboda vyznání v Turecku, Zoroastrismus, červenec 2021), nicméně ta oproti předchozí informaci o tomto náboženství z roku 2019, uvádí navíc pouze to, že je znám jeden případ, kdy byl turecký muž na základě zápisu ve svém průkazu totožnosti, kdy se identifikoval jako zoroastrián, odsouzen k trestu odnětí svobody na více než 6 let za členství v PKK. Posledně uvedená informace však spíše svědčí tvrzením žalobce. Uvedené Informace OAMP jinak obecně pojednává o náboženství v Turecku, a tak jako v předchozím podkladu rozhodnutí z roku 2019, pouze okrajově zmiňuje zoroastrismus, a to v tom smyslu, že nebyly zjištěny konkrétní informace a počtu jeho příslušníků v zemi a zacházení s nimi. Pouze je zde uvedeno, že prezident Erdogan opakovaně obviňuje zoroastriány z terorismu. Následně žalovaný konstatoval, že ani tato zpráva ani jiné zdroje od světových organizací o Turecku zoroastrismus příliš nezmiňují, a to patrně pro jeho marginálnost. Žádné další snahy žalovaného o získání jakékoliv informace cílené konkrétně na toto náboženství již nejsou ze spisového materiálu zřejmé.
24. I přesto, že se opět žalovanému nepodařilo zjistit větší množství relevantních informací o zoroastrismu, uzavřel, že žalobce nebyl nábožensky pronásledovanou osobou a že v Turecku k pronásledování osob z náboženských důvodů ani nedochází. Připustil, že náboženské menšiny čelí v Turecku jistému znevýhodnění, neboť dominantním náboženstvím je islám, který je také upřednostňován, ale nejedná se o momenty pronásledování nebo hrozeb vážné újmy ze strany státního aparátu, který se naopak snaží takovému jednání bránit. Je nutno konstatovat, že žalovaným shromážděné podklady tak opět, a to již potřetí, nesplňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že informace o zemi původu musí být v maximální míře relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j 1 Azs 105/2008-81).
25. Jako zcela nepatřičné krajský soud hodnotí závěry žalovaného, že žalobce a jeho rodina jsou dobře společensky situováni, v Turecku se jim nadmíru daří a problémy, kterým čelí, jsou srovnatelné s problémy občanského soužití v jakékoliv zemi. Žalobce není osobou, která by zažívala zločiny z nenávisti navázané na náboženskou víru. Žalobce je vystudovaný právník a je na něm, aby bránil svůj majetek a svobody právní cestou.
26. Žalovaný totiž zcela bagatelizoval a paušalizoval ústrky, na nichž žalobce staví svůj azylový příběh. Zdůraznil, že žalobce se měl v Turecku dobře, dobře situována je také jeho rodina, a navíc je žalobce právník, tudíž je na něm, aby se bránil právní cestou. Nijak se přitom

nezabýval otázkou, z jakého důvodu tedy žalobce odešel ze země původu a proč hledá ochranu jiného státu při konfrontaci uvedeného, tedy, že v Turecku se jemu a jeho rodině daří víc než dobře. Jinými slovy, žalovaný ústrky popisované žalobcem bagatelizuje z toho důvodu, že rodina je dobře situována, avšak se již nezabývá tím, zda ústrky popisované žalobcem nemohly nabýt takové intenzity, že by se mohlo jednat o pronásledování na kumulativním základě ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Krajský soud postrádá úvahu žalovaného vysvětlující, z jakého důvodu se rozhodne osoba, která je ve své zemi původu dobře situována a „v zásadě se má dobře“, opustit svou zemi a hledat útočiště v jiné zemi.

27. Ve svých úvahách o nemožnosti pronásledování žalobce z titulu náboženského vyznání přitom žalovaný nejenže vychází z nedostatečných informací, ale zároveň jakoukoli možnost pronásledování v zásadě odmítá již jen proto, že zoroastrismus je „raritní“ náboženství. Nevyvrací však nijak možnost pronásledování žalobce, resp. jím konkrétně zažívané ústrky, pouze uzavírá, že v kontextu minoritního náboženství se nemůže jednat o pronásledování. Tyto úvahy musí krajský soud odmítnout. Žalovanému se totiž ve výsledku nepodařilo vyvrátit azylový příběh žalobce; byť, jak trefně popsal žalobce v žalobě, se žalovaný snažil učinit dojem nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi (viz str. 11 napadeného rozhodnutí), nelze z napadeného rozhodnutí takový závěr učinit.
28. Krajský soud v této souvislosti připomíná, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice), kterou je třeba vztahovat na posuzování mezinárodní

ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, v čl. 4 odst. 4 stanoví, že skutečnost, že žadatel byl pronásledován, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat. V případě zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování je třeba aplikovat tzv. test přiměřené pravděpodobnosti: *„Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamena to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).

29. Důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti **jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl**, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, správní orgán musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta

fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40).

30. Správní orgán tedy nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Pokud je, byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit je z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může správní orgán bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (viz výše citovaný rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, nebo rozsudky ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40, a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 Azs 331/2018-34). Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89).
31. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný se měl zabývat jednotlivými dílčími tvrzeními žalobce a v souhrnu se s nimi vypořádat, a to v návaznosti na tvrzené obavy z pronásledování z důvodu náboženského vyznání.
32. Vychází – li žalovaný z nedostatečných informací o zoroastrismu, nemůže logicky učinit ani relevantní závěry. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ani neargumentoval tím, že další relevantní

informace k uvedenému náboženství a postavení věřících v Turecku již nedohledal, neboť se o uvedené ani nesnažil. Pokud by však tomu tak skutečně bylo, nemohla by být tato skutečnost dávana k tíži žalobce, ba naopak.

Závěr a náklady řízení

33. Je tedy třeba uzavřít, že žalovaný se sice obsáhle, ale opět nedostatečně vypořádal s tvrzenými obavami žalobce z pronásledování z titulu náboženského vyznání, když nad to se neřídil závazným právním názorem podepsaného soudu vysloveným v předcházejícím zrušujícím rozsudku. Krajský soud s ohledem na uvedené napadené rozhodnutí dle § 76 písm. b) a c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku. Bude opět na žalovaném, aby pro účely rozhodnutí o žádosti žalobce shromáždil dostatečné informace o situaci v zemi původu a z takto zjištěných informací dovodil příslušné závěry; zároveň bude zcela nezbytné, aby žalovaný opětovně důrazně zvážil, zda v případě žalobce již skutečně nedochází s ohledem na azylově relevantní tvrzení k pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4, § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský opakuje, že přesvědčen, že skutečnosti, které ze správního spisu a z podkladů rozhodnutí doposud vyplývají, dávají závěru o naplnění

podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu výrazný prostor. Dospěje-li žalovaný přesto k opačnému závěru, je nezbytné trvat na tom, aby takový případný negativní závěr žalovaného byl pečlivě, srozumitelně a přezkoumatelně odůvodněn.

34. Pokud se jedná o návrh žalobce stran postupu ve světle rozsudku SDEU ve věci *Torubarov*, uvádí soud, že pro uvedený postup nejsou v současné době splněny podmínky, neboť ze strany žalovaného nebyly zjištěny dostatečně a relevantní informace pro jeho rozhodnutí; za této situace nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a má tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce jsou tvořeny poštovním spojením s podáním žalobce v průběhu soudního řízení, jak vyplývá ze spisu, ve výši 55 Kč. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 14. dubna 2023

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.
samosoudce